

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Tăria neamului nostru

Ce spunea la 1914 un învățat german despre vigoarea poporului românesc — Citire din cartea „Der Balkan“ de Albrecht Wirth

Impăratul Traian străbunul nostru

„Poporul românesc este cel mai dârz de pe pământ, chiar mai dârz decât copiii Israelului. Jidanii au fost întotdeauna, însă Românii dispărușeră timp de 8—9 veacuri.

Așa de total dispărușeră, ca unele părae din munții Jura și Karst cari merg kilometri întregi pe sub pământ.

Deodată însă în secolul al 13-lea apar Românii și de data asta pentru totdeauna! De atunci s'au întins ca un val mare

de apă, producând o revărsare fără margini.

Trăesc pe lângă țara lor încă în cinci țări streine, însă nici un popor n'a fost în stare să îi apese până la distrugere. Din contră ei dau de lucru asupritorilor lor.

Aceasta au observat-o mai cu seamă Ungurii, pe urmă au simțit-o Rușii și Slavii de Sud.

În 1913 au sărit în ajutorul Românilor peste 4000 frați din Ungaria. Românii au suferit mult sub dominațiunea Ungurilor, dar în fine, dela începutul secolului, s'au recules și au decis să hotărăscă și ei de soarta lor. Din păcate suferim și noi Germanii (Sașii), de oarece a început o ușoară romanizare a satelor.

Tot așa de puțin au fost Rușii în stare să rusifice pe Românii din Basarabia. Simțământul că fac una cu frații lor Români din regatul liber este mai viu ca ori când, și dorința de a fi din nou uniți a rămas tot așa de puternică.

Tot atât au simțit Bulgarii îndărjirea Românilor și a verilor lor „Kuțovlachi“.

Ceeace știau numai unii inițiați, au făcut cunoscut evenimentele anilor trecuți și cercurilor mai îndepărtate. Și a-

nume, că în fundul Balcanilor trăește un popor de aproape 600.000 suflete, care are dreptul să ceară o înrudire cu Românii. Aceștia sunt Aromânii sau Kuțovlachii numiți și Țințari, cu toate că această denumire este și a țiganilor.

Acest mic popor locuește pe colinele Pindului, în Albania, în Thesalia și în Sudul Macedoniei. Este deci foarte departe de Dunăre, foarte departe de verii Români! Dar toată Bulgaria este deja cotropită de Aromâni și de Români care-și câștigă existența ca mici negustori și meseriași.

Tot așa este și Sudul Serbiei locuit de Kuțovlachi.

Primul regiment de cavalerie care a intrat în Usküb a fost compus numai de Kuțovlachi. Având în vedere că elementul românesc se întinde și cuprinde în jurul lui totul, ca focul, este foarte posibil ca în viitor să se întindă teritoriul României Mari chiar peste Slavii de Sud.

Românilor li-se poate profetiza că vor domni peste teritoriile cuprinse la Estul unei linii trasă din Ardeal până la Adrianopol!“

Pomenirea Mitropolitului Vasile Suclu. *Inimile ploase ale Surorilor din „Congregația Sf. Maria“ dela Blaj, doresc să adune, într'un album comemorativ, tot ce s'a scris și s'a tipărit la moartea Marelui Părinte și Ierarh Mitropolitul Vasile Suclu. Acest album se va tipări, spre veșnică pomenire. Alctuirea și îngrijirea albumului a luat-o asupra sa d. Alex. Lupeanu-Melin, directorul liceului de fete din Institutul Recunoștinței. În scopul de mai sus, Superioritatea Congregației și redacția albumului, roagă Onor. Preoșime din întreaga Provincia mitropolită de Alba-Iulia și Făgăraș, să binevolască a trimite, la adresa de mai sus, acelea numere din gazetele și revistele locale, românești sau străine, cari apar în staturile sau localitățile ce păstoresc, și cari au scris ceva despre moartea Mitropolitului Vasile Suclu. Azi apar atâtea publicațiuni, restirate în largul țării, încât a le vedea și cunoaște pe toate, este aproape cu neputință. Iar albumul e de dorit să fie cât mai complet și fiecare*

glas de pomenire este prețios. Să nu lăsdăm să piară nici un prinos, pentru amintirea Aceluia, care a fost atât de mult prețuit de întreg neamul nostru.

Reînvierea mănăstirii dela Cheia-Turzii

În apropiere de Cheia-Turzii, sus pe munte, lângă comuna Petreștii de sus (Petrid) era pe vremuri o mănăstire veche, cu călugări cucernici, cu chilia, cu sfânt altar de închinare, cum au fost atâtea odată în Ardealul nostru bătrân. În anii de grele frământări pentru drepturi și dreptate dela 1848—49, răutatea păgânească a celor ce ne-au urit atât de mult, n'au cruțat nici sfântul locaș dela Cheia-Turzii, de pe deal. Într'o noapte din luna Februarie 1849 mănăstirea a ars, mistuită de flăcări sacrilege. Abia câteva morminte, cu pietrele răsturnate prin iarbă, îi mai arată locul.

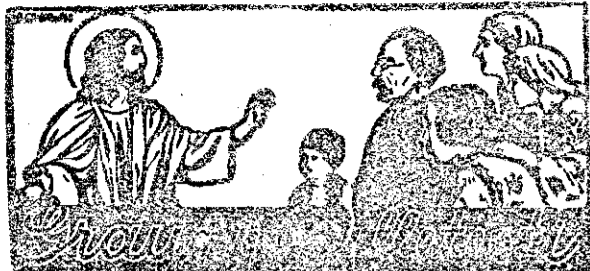
Cetim în gazeta „Turda“ dela 30 Martie că un bun și foarte de laudă enget creștinesc a pornit o mișcare spre a se reînvia vechea mănăstire dela Cheia-Turzii. Deocamdată s'a luat în plan *sădrea unei capele* (bisericuță, paralis) unde să se poată face pe an 1—2 pelerinaje, cu creștini adunați din întreg ținutul, cu slujbe sfinte, cu spovedanii, cuminecări, masle pentru bolnavi și alte rugăciuni pentru trebuințele sufletului.

Planul dela Petreștii de sus, în fruntea căruia pare a fi Părintele *Vasile Sinu*, precum vedem în acelaș număr de gazetă, se află în stare destul de înaintată. S'au adunat contribuții (daruri) în bani până la suma de 4920 Lei. Mai îmbucurătoare sunt însă contribuțiile materiale pe cari le încredințăm și noi aici:

Fabrica de cule din Câmpia Turzii a dăruit 59 kg. cule de fier; d. Ioan Mureșan din Turda 7000 șindile pentru acoperiș; Uzinele Solvay din Turda 1000 kg. var; „Arboria“ din Valea Ierii 48 m. scânduri pentru podele și 15 legături de leături. Un domn din Turda, Alex. Chisiu, a oferit să dăruiască ușa și ferestrele, iar d. inginer Lenghel a făcut în mod gratuit planul bisericii.

Așadar Mănăstirea dela Cheia-Turzii este pe calea cea mai bună de reînviere. Așa se face lucrul bun: cu stăruință neodihnită și cu suflet. Laudă celui sau celor cari știu să însufletească astfel lumea pentru un gând bun și mareț. Reînvierea vechilor noastre mănăstiri, cari au fost adevărate oaze sufletești de re-culegere și tot atâția piloni ai vieții adânc religioase din trecut, este cu adevărat un mare gând.

Pe când vom mai putea încreta asemenea porări, ca la Petreștii de sus?

Dumineca a patra a postului mare

— Vieaja stântului Ioan celce a scris Scara —

În această duminică facem pomenirea cuviosului Părintelui nostru Ioan celce a scris Scara.

Cine a fost acest sfânt, atât de mare, încât biserica a văzut de bine să-l sărbătorească, și încă într'o duminică din postul mare?

Sf. Ioan celce a scris Scara s'a născut pe la anul 535 în Palestina. El a fost crescut foarte bine și a făcut progrese atât de mari în știință, încât l-au numit «scolasticul». Când a fost de 16 ani, s'a retras pe muntele Sinai, unde trăiau mai mulți pustnici și îndeosebi învățăceii sf. Antoniu celui Mare și a sf. Ilarion. Acolo, în mănăstirea cea din vârful muntelui, l-a luat în primire bătrânul călugăr Martiriu, care, văzând că are de a face cu un băiat care știe carte multă, l-a sfătuit înainte de toate să nu vorbească nimic, ca nu cumva prin vorbă să aplece de a se lăuda și a se ridica în fața celorlalți călugări. Prin această tăcere Ioan a ajuns la o atât de mare desăvârșire, încât se părea că nu mai are voință. Patru ani l-a pregătit bătrânul Martiriu la marea zi a depunerii voturilor. Iară când a sosit ziua aceea mare, Ioan era atât de bine pregătit, încât toți călugării, împreună cu Martiriu, au recunoscut că este vrednic de toată lauda.

Dupăce l-a pregătit și îndreptat 19 ani fără întreropere, bătrânul Martiriu a murit, iară Ioan s'a hotărât să se facă

pustnic, dupăcum li recomandase și bătrânul său învățator. S'a retras deci în pustia numită Thola, care nu se află de parte de muntele Sinai. Cea mai apropiată biserică de pustia Thola se află la depărtare de 2 ore. Ioan mergea regulat în fiecare sâmbătă și duminică la aceea biserică, pentruca să se poată împărtăși cu sf. taine. 40 de ani a trăit el în forma aceasta, postind și ajunând cum e prescriș unui călugăr, fără de a se fi săturat nici odată. Ca să nu lenevească, citea regulat sf. Scriptură și cărțile sfinților Părinți și se ruga. Când avea vreme liberă, lucra din greu, iară câștigul îl împărțea între săraci. De dormit nu dormia decât 2—3 ore într'o noapte, iară, ca să fie mai sigur că nu-l conturbă nimenea, și-a săpat o chilie într'o stâncă, unde-și făcea rugăciunile.

Pustnicul Ioan era vestit, în toată Palestina, ca cel mai învățat dintre toți călugării. El însă era, cu toate acestea, atât de umilit, încât nimenea nu bănuia, ce mare învățătură are. Vestea însă totuși a mers în toate părțile, așa că mulți veniră să-i ceară sfatul. Astfel veni la el un călugăr cu numele Isac, care i-se plânse că așa ispitate grozave are, încât nu mai știe ce să facă. Pustnicul Ioan îi spuse: «Fiul meu, nu desnădădui! Vino să ne rugăm împreună!» Și rugându-se amândoi, cu toată căldura, Isac scăpă de atunci de ispitate. Auzindu-se aceasta, sute și mii de necăjiți îl cercetară și nici unul nu plecă dela el nemângăiat.

Rugat de ceilalți pustnici, sf. Ioan celce a scris Scara a primit lângă sine un învățcel cu numele Moise, care făcea progrese minunate în sfințenie. Într'una din zile îl trimise învățatorul să aducă în spate atâta pământ ca să facă roditoare o mică parte din pustia Thola, în care locuiau. Moise, obosit de drum și greutate, adormi sub o stâncă. În somn auzi însă glasul învățatorului său care-i porunci să se scoale. Abia plecă și iată că se și rostogoli din înălțime, tocmai pe locul

unde dormise el, o stâncă îngrozitor de mare, care turtă l-ar fi făcut dacă nu-ți trezea din bună vreme Dumnezeu prin vocea dascălului său.

Oricât a fost sf. Ioan de smerit, nu i-au lipsit nici dușmanii. Astfel, într'o bună zi, tovarășii lui de pustnicie începură a-l pârli celor mai mari că Ioan își face reclamă, că se tot laudă, când cu sfințenia, când cu minunile, și astfel toată lumea numai pe el îl cercetează, iară cu alți pustnici nimenea nu-și bate capul. Auzind despre aceasta sf. Ioan, se hotărî să nu mai vorbească atâta timp până nu se vor convinge dușmanii săi că el nu-și face reclamă. Un an de zile nu și-a mai căscat deci gura, decât pentru a-l lauda pe Domnul. Săracii, nenorociții și nemângăiații atunci se duseră la ceilalți pustnici și, cu lacrimi în ochi, îi rugară să-l înduplece pe sfânt să le vorbească și să-i mângăie. Cu mare greu se înduplecă stântul și, dupăce le-a iertat din inimă dușmanilor săi greșelile, începu din nou să mângăie pe cei nenorociți.

În anul 600 sf. Ioan a fost ales egumen al mănăstirii de pe muntele Sinai și arhimandrit și superior al tuturor călugărilor din Palestina. El era pe atunci de 85 de ani, dintre cari 60 îi petrecuse în mănăstire și în pustie. Nu peste mult după alegere, se iscă o secetă mare în Palestina, după care urmă o foamete groznică. Zeci de mii de locuitori din Palestina și Arabia veniră la sfântul și-l rugară, cu lacrimi în ochi, ca să se roage lui Dumnezeu pentru ploaie. Mișcat până la lacrimi de atâtea rugăminți, sf. Ioan se puse pe rugăciuni și, după câteva zile, Dumnezeu îi ascultă rugăciunea, așa că începu o ploaie binefăcătoare care schimbă ca prin farmec întreaga firea. În vremea aceasta primi el dela Papa Grigore cel Mare, care a domnit dela anul 590 până la 604, o scrisoare în care insista să se roage pentru el, trimițându-i totdeodată bani ca să repare spitalul dela poalele muntelui Sinai, unde-și aflau vindecare atâtea sute de bolnavi.

„Foița UNIRII POPORULUI”

Mierea de albine

Arătare din cartea cea mai nouă a satului, scrisă de Dr. V. Volculescu și scoasă de Fundațiunea Culturală Regală „Principele Carol” din București, despre care vorbim în alt loc al gazetei

Dela o vreme mierea a început să fie pusă iar în mare cinste și vază... Lumea aproape uitase de miere, nu numai la oraș ci chiar la țară... Peste tot i-a luat locul zahărul. Săteanul cel mai sărac caută să-și îndulcească hrana lui și a copiilor cu câteva bucățele de zahăr. Orașenii mănâncă zahăr peste măsură de mult...

O seamă de medici cred însă că zahărul acesta de sfeclă, ajuns la masa noastră a tuturor, e o pricină de mare neamătate pentru omenire. Zahărul ar face rău, dându-ne o mulțime de turburări de boale. Acești medici studiind mierea, ne îndeamnă să ne întoarcem la ea, înlocuind peste tot, în hrana noastră, zahărul prin miere. Zahărul e o plasmă, e o născocire a fabricilor, e un lucru mort, scos din sfeclă, așa de pildă cum e spiritul scos din porumb sau cartofi. Pe când mierea e o zămislire firească, o lucrare vie a albinelor.

Așa cum animalele își cresc puii cu lapte, albinele își hrănesc puii lor cu miere. Laptele vitelor se trage din ierburile pe cari le mănâncă, dar laptele nu-i iarbă. Tot așa și mierea pe care albinele o scot din suculele florilor. Dar mierea nu e numai un suc de floare...

Sucul acesta de flori și ierburi e prefăcut, e plămădit și preschimbat de albină în gușa și mațele ei, într'o substanță hrăitoare și vie, care e mierea. Florile mănecate de vite dau lapte, florile supte de albine dau miere. Sfecelele strivite de mașini și fierse în cazane dau zahăr mort. Deci mierea e mai bună decât zahărul, mai întâi prin faptul că e firească și vie, pregătită să nutrească și să crească niște pușori. În cea mai mare parte a ei mierea e alcătuită de zahăr, dar nu de zahăr alb ca cel de fabrică, ci de niște zahăruri mai ușoare de mistuit, glucoză și levuloză, care numai decât sunt rupte de celulele ficatului nostru și mănecate de trup.

Taina mierii e următoarea: în suculele florilor se găsește zahăr la fel cu cel de fabrică. Albina îl înghite și îl ține în gușa și în intestinele ei, unde zahărul e amestecat cu un fel de scuipat al albinei. Acest scuipat al albinei are în el un ferment, un cheag, care se prinde de zahăr, îl topește, îl prefăce în alte două zahăruri mai ușoare din cari e alcătuit, în glucoză și levuloză, zahăruri mai lesne de mănecat pentru puii albinei.

Albina începe mistuirea zahărului mort

din suculele florilor, îl amestecă încet cu fermentul ei, îl subțiază în gușa și în stomacul ei și apoi îl varsă în chip de miere dulce în ochiurile fagurilor. Astfel suculele, măzga florilor, e amară, chiar acrișoară. Numai prin prefațarea în albină suculele florilor ajunge miere dulce.

Pe lângă zahăr viu, mierea mai are puțină albumină, apoi săruri de calciu, adică var, sare fier și acizi formic, malic, etc.

Dar, ceea ce s'a descoperit de curând și urează valoarea mierii, sunt vitaminele pe care le conține. Vitaminele sunt niște substanțe, iarăși vii, cari se găsesc în alimentele naturale și cari ajută la creștere, la păstrarea sănătății, la formarea oaselor, la buna stare a sângelui, la buna funcțiune a glandelor sexuale, la buna mistuire.

Dacă din mâncările noastre lipsese aceste vitamine, fie că am coji prea rău grânelor din care facem pâinea, sau orezul, fie că fierbem prea mult alimentele (conserve), ne îmbolnăvim. Se cunosc până acum vreo 4—5 soiuri de vitamine. Ei bine, mierea conține sigur multe din aceste vitamine, dacă nu chiar pe toate.

Experiența s'a făcut hrănind o pereche de porumbi cu orez lipsit de coajă. Porumbii s'au îmbolnăvit de beri-beri, căci le lipsea vitamina B, care se află tocmai în coaja orezului, și care se svârlea.

Când era aproape să moară, porumbii

Tot în vremea aceasta li scrise și fecit Ioan, starețul mănăstirii Raithu de lângă sânul de mare Suez (Egipt, Africa), rugându-l să-și scrie învățăturile sale înțelepte, cu cari a cucerit țara Palestina și Arabia, pentruca să se poată folosi de ele lumea întreagă, rămânând și pentru urmași. Cu toate că se scuză într'una că el nu este în stare să pună pe hârtie regulile sale mănăstirești, în sfârșit se hotărî totuși să le scrie. Astfel s'a născut vestita carte numită »Scara spre paradis« pe grecește »Klimax tou paradeisu«, în care arată, în 30 de capitole sau trepți, corespunzătoare celor 30 de ani pe cari i-a trăit ascuns și nebăgat în seamă Isus pe pământ, păcatele (în capitolele 1—23) și virtuțile (în capitolele 24—30) oamenilor, țânta din urmă a vieții omenești fiind liniștea în Isus Hristos. Această carte întru atâta a fost de vestită, în tot cursul vechimei și a evului mediu, încât nici închipui nu se putea mănăstire fără de această carte. De aceea a și fost tradusă din grecește în aproape toate limbile lumii. Această carte vestită se compune din mai multe ziceri înțelepte, spuse într'o limbă limpede și frumoasă, pe cari le tâlcuește și cu câte o pildă. Iată trei dintre aceste înțelepciuni:

1. În Egipt era o mănăstire pe care de multe ori o cerceta sfântul Ioan celce a scris Scara. Un cetățean cu numele Izidor din orașul egiptean Alexandria se rugă odată ca să fie primit în mănăstire. »Părinte«, zise el către egumen »eu sunt în mâinile tale ceea ce este fierul în mâinile fierarului«. Egumenul îi răspunse: »Îți poruncesc să rămâi înaintea porții și să te arunci în genunchi în fața tuturor celor ce intră ori ies din mănăstire, rugându-i cu cuvintele: »fii buni rugați-vă pentru mine, pentrucă sufletul meu este cuprins de o lepră primejdioasă«. Astfel trecură 7 ani. Când l-a întrebat sf. Ioan celce a scris Scara, ce s'a gândit în cei 7 ani de punere la probă, Izidor i-a răspuns: »În anul dintâi m'am considerat ca un sclav osândit pentru păcatele mele și am luptat din răputeri; în anul al doilea m'am liniștit, având toată încrederea în atotputernicul Dumnezeu«. A adaus pe urmă că în anul al treilea a suportat cu răbdare umilințele. În cei 7 ani însă Izidor

s'a ridicat la o treaptă atât de înaltă a sfințeniei, încât egumenul nu l-a primit numai de călugăr, ci a voit să-l sfințească și de preot. Isidor însă n'a voit să primească această mare distincție, a intrat în mănăstire ca simplu călugăr, iară după 7 zile a murit ca un sfânt.

2. Nu mai puțin mișcat a fost sfântul nostru când, în aceeași mănăstire, a cunoscut un călugăr-bucătar. Fundcă-l vedea pe acesta pururea cu ochi înăcrâmați și atât de evlavios, l-a întrebat, cum își menține sufletul în această evlavie și credință. Bucătarul îi răspunse: »Când îi servesc pe călugări, îmi închipui că nu servesc oamenilor ci lui Dumnezeu; iară focul, care este pururea înaintea mea, îmi aduce aminte de focul în care vor arde păcătoșii«.

3. Un pustnic, care și-a neglijat datorințele, într'un mod cât se poate de urât, a fost cuprins deodată de o boală năpraznică, așa că-l credeau mort. Când și-a venit în ori, și-a zidit ușa chiliei sale și-a trăit astfel, separat de toată lumea, încă 12 ani, plângând într'una și gândindu-se numai la moarte. Când era aproape de moarte, ceilalți pustnici i-au desfăcut chilia, ca să i sară într'ajutor. Însă pustnicul era pe moarte și n'a mai putut rosti decât cuvintele: »Celce are moartea pururea înaintea ochilor săi, nu va păcătui niciodată«.

Afară de »Scara spre paradis« sf. Ioan a mai scris o epistolă către egumenul dela Raithu, în care arată datorințele unui păstor sufletesc adevărat: el trebuie să fie vergur în trup și suflet, să lucreze fără preget la mântuirea sufletelor, readucându-i pe ceice se depărtează dela calea cea adevărată și stătuindu-i să-și urmeze fidel chemarea; că trebuie să fie foarte energic, însă de așa ca strictea să fie îmblânzită prin blândetă; că trebuie să ajute slăbiciunile omenești, acomodându-se tuturor firilor și conducându-i astfel pe toți la Mântuitorul.

Dupăce a stat, patru ani de zile, în fruntea tuturor mănăstirilor de pe muntele Sinai, el își adusese aminte că întâia datorie este mântuirea sufletului propriu, de aceea a abzis de slujba de egumen, lăsând în locul său pe cucernicul călugăr Grigore, și apoi se întoarse la Thola, în chiliuța sa de pe vremuri. Aici a mai trăit un an, pregătindu-se la înfricoșata judecată a lui Hristos. A murit la 30 Mar-

tie 605. Jalea călugărilor nu se poate descrie. Egumenul Grigore îl rugă pe Dumnezeu să nu-l lase despărțit prea multă vreme de dascălul său. Dumnezeu li ascultă cererea, așa că și el muri după câteva zile.

Să nu ne mirăm deci că biserica îl preamărește, după o viață atât de sfântă, în troparul din această duminică, cântând: »Locuitor al deșertului și inger în trup și făcător de minuni te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu Părinte al nostru Ioane; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cerești daruri luând, vindeci pe cei bolnavi și sufletul celor ce aleargă cu credință. Mărire celui ce și-a dat putere, mărire celui ce te-a încununat, mărire celui ce lucrează prin tine vindecări«. Iară în condac se spune despre el: »Întru înălțimea înfrânării adevărat te-a pus pe tine Domnul, ca pe o stea ce nu rătăcește, luminând marginile, învățătorule Ioane, Părinte al nostru«. Atât biserica răsăriteană cât și cea apuseană li prăznuște pomenirea la 30 Martie, adecă în ziua morții sale, iară biserica răsăriteană și în duminica a patra a postului mare.

Părintele Iuliu

Serbarea pomilor la Blaj. În ziua de 31 Martie școalele din Blaj au prăznuit »Ziua Pomilor« când școlarii și profesorii au ascultat cuvântări și învățături despre cultivarea și foloasele pomilor, cari pot aduce atâta dulceață, sănătate și câștig în țară. Serbarea școalelor de băieți s'a ținut în sala de gimnastică dela liceul de băieți, iar serbarea școalelor de fete la »Institutul Recunoștinții«. În amândouă locurile au fost de față și autoritățile județene, în frunte cu d. Prefect, care a rostit cuvântări pline de îndemnuri bune. La fete, serbarea a avut și un bogat program de coruri, declamări, dansuri naționale, toate în legătură cu trezirea naturii și cu frumusețea primăverii. La sfârșit d. consilier Boeru a arătat elevelor, cum se sădesc pomii și cum se îngrijesc.

au fost hrăniți cu acelaș orez fără coajă, însă înmuiat în miere. În 2 zile semnele de beriberi au început să piară, și după 10 zile boala încetase. Ceea ce dovedește fără nici o îndoială, că în miere se afla vitamina B, care ne apără de turburările aduse de beri-beri. Beri-beri e un fel de pelagră a Japoniei, undă se mănâncă mult orez fără coajă.

Deci mierea e o hrană foarte bună pentru noi toți; ne ajută să creștem și ne dă puteri de muncă, mierea e mult mai hrănitoare decât zahărul.

Dar nu numai atât. Mierea poate servi și ca leac tămăduitor într'o mulțime de împrejurări.

Medicii vechi foloseau foarte des mierea pentru vindicarea bolnavilor. Chiar și acum gospodina, până la venirea medicului, poate trage multe foloase din miere pentru alinarea bolnavilor din casă. Mai întâi mierea e bună în toate boalele și suferințele gurii, gâtului, beregății și plămânilor.

Când copiii mici nu le ies dinții și-i dor gingiile umflate, mama poate freca gingiile copilului cu degetul cel mic — bine spălat și curățat, în miere. — Ua leac împotriva gurării, pușchilor pe limbă și pe gingii sau afetelor, e mierea în care se topește puțin borax și cu care se ung bucele din gură. Tot așa și împotriva mărgăritărelui gurii se poate folosi mierea amestecată cu piatră acră, sau miere amestecată cu clorat de potasă, cu care plă-

mada se ung gingiile, cerul gurii și gâtul bolnavului. Durerile de gât, angrele, se mai pot alina cu o gargară făcută din foi de mure, sau de rug, îndulcită cu miere.

Pentru răgușală, laringită cum spunem noi, se ia miere curată, în care se pune floare de pucioasă până ce mierea se îngroașă puțin. Din pomada aceasta se fac cofeturi cari se țin în gură până se topește încet.

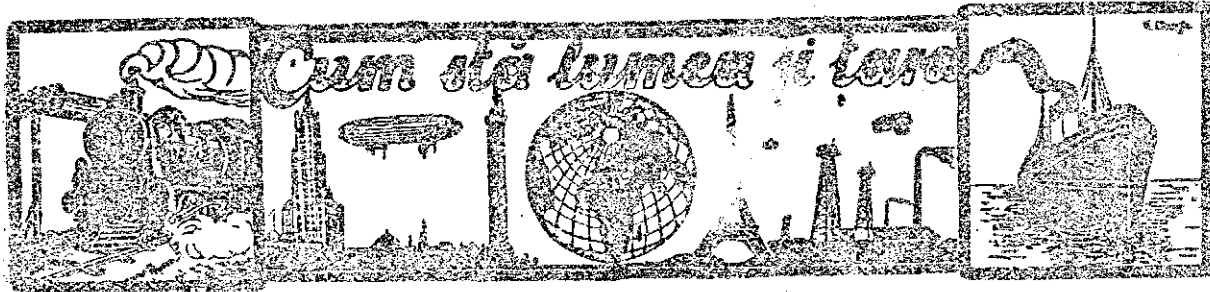
Dar cine poate alina mai ușor tusa, fie din gât, fie lăsată pe piept, ca mierea? Fie miere goală, luată câte o linguriță de miere, dim seert în seert de ceas, fie un ceai de tei cu miere. Pentru tusea mai rea e bună o fierătură cu puțină siminichie, scoartă de stejar, muguri de brad și flori de izmă, îndulcită mult cu miere. Tot așa de bună pentru tusea de gât și eca lăsată pe piept, e beutura făcută cu un gălbinaș de ou bătut cu lapte cald și două linguri de miere. Copiii slabi, anemici, cari tușesc mereu, li-se poate da în fiecare dimineață acest leac nu numai că-i vindecă, dar îi și îngroașă și-i întărește.

Mierea bătută și amestecată bine cu floare de pucioasă este bună pentru tusele învechite; se ia o linguriță sau două pe zi, câteva luni la rând. Chiar și pentru oftică mierea este un alinător al tusei și un întăritor al trupului. În vechime, pentru oftică se întrebuița un leac vestit făcut din miere amestecată cu foi de trandafiri de dulceață, leac care se folosește și astăzi.

Tot împotriva ofticii se poate da miere amestecată cu patlagină. Pentru alinarea și vindicarea tusei măgărești și chiar pentru alinarea altor feluri de tuse, e bun ceaiul de cimbrisor îndulcit cu multă miere. Cimbrisorul, cu tulpinile culcate la pământ și florile roșii, crește dealungul tuturor drumurilor.

Mierea de asemenea e leacul stomacului și al mațelor bolnave. Mai întâi mierea ajută la ieșirea afară, fiind cel mai plăcut ușurător al mațelor: se ia, fie dimineața, fie seara, câte o linguriță două de miere. Pentru constipațiile vechi, cu infecții ale mațelor, tot mierea cu floare de pucioasă, câteva lingurițe pe zi, e cel mai bun remediu la îndemână. Pentru întărirea celor cu stomacul slab, fără postă de mâncare, un leac bun e o mână de floare de țistaură fierțe la o litră de apă și îndulcitate cu patru linguri de miere, amestecate cu o litră de untdelemn curat, se bea câteva linguri pe zi. Pentru copilașii miei cu urdinare, cărora le dăm lapte de vacă, nimic nu poate opri efectele rele ale laptelui străin ca mierea. În loc de zahăr să îndulcim laptele cu miere, căci mierea e cum se zice, antiputrescibilă, adecă oprește putrezirea și fierberea laptelui și a mănăcurilor în mațe.

Mierea de asemenea e un tonic, un întăritor pentru toți cei slăbiți, anemici, fără sânge și fără puteri. Mai ales bătrânii pot trage mari foloase de pe urma mierii. Filozoful Diogene

Din lumea largă

Țările cele mari plănuiesc un sfat comun — Ministrul Angliei a vizitat Rusia — Drumul dlui Titulescu în străinătate

Lumea se află încă sub stăpânirea loviturii pe care Germania a dat-o contractului de pace dela Versailles. Țările cele mari (Franța, Anglia și Italia) au de gând să se adune la sfat mare, în orașul Stressa (Elveția) și acolo să stea de vorbă și să ia împreună măsurile de lipsă împotriva faptei Germaniei.

La acest sfat dela Stressa, se fac sforțări ca să fie de față și Rusia.

*

Până atunci însă, se netezește drumul. Mai săptămâna trecută miniștrii Angliei au fost la Berlin, ca să vadă cât se poate mai bine starea lucrurilor. Nu se știe cu siguranță, ce vor fi făcut pe acolo, deoarece ușile cancelariilor celor mari sunt bine încuiate, nu poate pătrunde glasul dincolo de pereți. Dar, după unele semne, s'a judecat de către unii că ispravă mare nu s'a pus la cale. Ba se spune că Hitler nu numai că n'are de gând să se întoarcă depe drumul pe care a apucat, și nici că vrea să se oprească aici. El vrea să meargă mai departe, va cere în curând alte drepturi, și și-le va lua dacă nu-i vor fi date.

Miniștrii englezi au pornit-o atunci mai departe. Unul dintre ei, d. Eden, a ajuns tocmai în țara muscalilor, la

Moscova. De aici au plecat mai bucueroși, spunând că Rusia e bine înarmată, dar că e înarmată pentru a se apăra, nu pentru a ataca.

Când scriem aceste știri, ministrul englez a ajuns cu colindatul în țara polonilor, la Varșovia. A fost primit imediat de bărbații mari ai țării, căci mai bine se sfătuiește omul stând de vorbă, decât prin scrisori.

*

D. Titulescu, ministrul de externe al țării noastre, a ajuns la Paris. Drumul dsale, care e drumul țării noastre, a fost presărat cu flori. Pe unde a trecut i-s'au făcut primiri sarbătorești.

S'a pogorit mai întâi la Belgrad, capitala Jugoslaviei. De aici a plecat în Cehoslovacia, unde i-s'a făcut o primire de nedescris. Populația a umplut străzile orașului, căci gara de abia a încăput pentru persoanele mari. I-s'au rostit cuvântări, în cari s'au spus frumoase cuvinte la adresa țării noastre, amintindu-se munca pe care a depus-o pentru ridicarea neamurilor din peninsula Balcanică.

D. Titulescu a plecat apoi la Paris, unde se pregătește pentru batalia cea mare, când se va deschide Liga Națiunilor.

care a trăit peste 100 de ani, spunea că numai mulțumită mierii a vecuit atât.

Mierea e și un întăritor al sângelui prin fierul și varul pe care le are în ea, de aceea anemicii să mănânce miere.

Mierea e și un curățitor al sângelui: limfaticii, scrofulozii, găsesc un leac bun în mierea plămădită cu mugurii de nuc ori cu coaja de nucă. De asemenea copiii rachitici, cu oase moi, cu picioarele crescute strâmb ori arcuite, cu dinții întârziți, trebuie puși pe mâncare de miere, care cuprinde și hrană pentru ei și vitamine pentru oasele lor slabe. Cum spuneam, chiar și pentru pelagă, mierea e un remediu bun, fie goală, fie cu unt și pâine. Sau miere cu hrean la bolnavi cu scorbut, la cei cu gingii umflăte și cari sângerează ușor. Pentru curățirea și întărirea sângelui, mierea poate înlocui untura de pește. Se iau două părți de unt proaspăt de vacă, o parte miere, se bat împreună și se face o plămădă din care se dau copiilor câteva lingurițe sau și mai mult, de 2—3 ori pe zi, la masă.

Mierea mai ajută la vindecarea bubelor, spurosciușilor, bubelor dulci, mai ales mierea amestecată cu zeamă de morcovi. Mierea amestecată cu zeamă de ridichi ajută la ușurarea ficatului, la subțierea fierii și la tămăduirea boalelor bășicii fierii.

Mierea mai poate fi folosită în boalele rinichilor și în dropică, atunci când bolnavul nu mai urinează bine și se umflă. Se iau ea

300 grame ceapă tăiată mărunt sau rasă și se plămădește opt zile la un litru vin alb; se strecoară și se adaugă 100 grame miere. Din vinul ăsta, bolnavul bea câte o jumătate de pahar la zi, adică bea cam un litru la săptămână.

Dar mierea e și un linișțitor al nervilor. Cine suferă de nesomn, să ia scara la culcare o linguriță-două de miere în ceal de tei, sau în ceai de odolean, și adoarme ușor. Mierea întărește nervii neurasteniciilor.

În boalele molipsitoare cu fierbințeli mari cum e scarlatina, pojarul, tifosul, mai ales gripa, câteva lingurițe de miere pe zi cu apă, ajută la hrănirea bolnavului și la întărirea lui prin vitamine. Usii cred că mierea ar alina ușor chiar căldurile. Nu mai vorbesc de folosul mierii pentru întărirea tuturor celor cari se scoală după boală, pentru întărirea convalescenților.

Pe dinafară mierea e bună pentru alinaarea buboaielor necoapte, peste care se pune o plămădă de miere și făină. Când nu avem tinctură de iod, sau alt medicament împotriva erizipelului, a brâncii, putem folosi mierea cu care ungem toată partea bolnavă de brâncă.

Mierea e bună și pentru vindecarea erupțiilor buzelor, a erupțiilor sânelui, la femeile cari lăptează, fie așe simplă, fie amestecată cu puțin camfor.

De altfel, tuseștrile lecuitoare ale mierii se trag de la florile din cari e scoasă. Mierea de Mai, plină de mireasmă de tei, e bună pen-

Ce lucrează parlamentul

La Cameră s'a terminat discuția asupra afacerii „Skoda”. Au vorbit și ultimii oratori, dnii Iunian, Maniu și Benteoiu, după care deputații și-au spus cuvântul. Au votat adică trimiterea în judecată a dlor despre cari am vorbit în numărul trecut.

A venit apoi la rând bugetul țării, care trebuia să fie votat până la 1 Aprilie, când s'a încheiat anul bugetar. După câteva ședințe, s'a votat și bugetul.

Senatul lucrează o mulțime de legi mai marunte. Având în vedere că mai sunt multe legi de votat, Parlamentul se va închide numai la 21 Aprilie.

Național-țărăniștii ardeleni au conducători nou

În sâmbăta trecută s'a ținut la Cluj ședința comitetului provincial al partidului național-țărănesc din Ardeal și Banat. La ședința au fost de față și d. Ion Mihalache, șeful partidului, și d. Iuliu Maniu. D. Vaida și partizanii dsale n'au luat parte.

Cea mai de seamă hotărâre ce s'a luat în ședința amintită, a fost aceea în legătură cu șefia partidului din Ardeal și Banat. Se știe că șeful de până acum a fost d. Al. Vaida Voevod, căruia i-s'a luat în timpul din urmă acesastă demnitate.

În locul rămas astfel vacant, a fost ales printr'un singur glas, d. Mihai Popovici fost ministru.

*

A doua zi după aceasta, partidul național-țărănesc a ținut adunare la Sibiu. Au vorbit dnii Ion Mihalache, Iuliu Maniu, Mihai Popovici, și alții, arătând gândurile conducătorilor partidului.

tru linișțirea nervilor. Mierea dia stupi ținută lângă păduri de brazi e bună mai ales pentru tuse și boale de piept. Mierea de flori de câmp, mai ales de levanțică, e miere neagră, cu mult fier în ea, bună pentru cei slabi și anemici.

Mierea răspunde la cele două nevoi ale noastre: ne hrănește când suntem sănătoși și ne vindecă dacă ne îmbolnăvim.

Pretutindeni unde trebuie să indulcim ceva, să folosim de acum mierea în locul zahărului. La țară e și mai economic, e și mai sănătos, căci orice gospodar poate ținea câțiva stupi pe lângă casă.

Mai putem să folosim mierea în locul zahărului la facerea dulceturilor.

Putem să păstrăm poamele în miere uscată, mesticată prin foc. Punem cireșe, sau caise, ori prune sau coacăze, orice fructe pe cari vrem să le păstrăm, le punem într'un borcan cu miere bine astupat, ținut la răcoare și uscăciune.

Ca fructele să ție și mai mult, putem să turnăm peste ele mierea fiartă și astupăm bine borcanul la gură.

Un bălat cu două inimi. O femeie dintr'o comună din Basarabia, a născut un copil. Fiindcă femeia s'a îmbolnăvit, a fost chemat un medic care a vizitat și pe copil. Medicul a aflat cu mirare că noul născut are două inimi. Cu toate acestea, spune că va trăi.

La adunarea dela Sibiu s'a produs o încăerare între partizanii dlui Vaida și acei cari au rămas credincioși partidului. Încaerare a ajuns chiar la cuțite, și câțiva dintre luptători au fost duși la spital.

Procesul generalului Dumitrescu

Generalul C. Dumitrescu, acela care mai anii trecuți era comandantul jandarmieriei din întreaga țară, se află acum în fața judecătorilor.

El a fost învinuit că a mâncat din banii pe cari trebuia să-i cheltuiască pentru lipsurile jandarmilor. Suma de bani ce i-se pune în cărcă se ridică la mai mult de 10 milioane.

Judecata a început de vreo 10 zile. Se ascultă martorii, cari sunt mulți, ofițeri mai mari sau mai mici, grade inferioare și soldați pe cari generalul i-a dus să-i muncească o moșie de a sa, din Dobrogea.

Intrucât sunt sute de martori, nu se poate ști când se va termina procesul.

Banditul Coroiu a fost prins

Oamenii legii au pus în sfârșit mâna de temutul bandit Coroiu, pe care alta dată l-au căutat zadarnic jandarmii din trei județe. Culcușul său era la Sulița, un orașel așezat în apropiere de Botoșani.

Încă la începutul săptămânii trecute, el a fost în oraș la un avocat și i-a spus că în curând o să se predea. A plecat apoi în codrul de unde a venit, și, cu toate că avocatul a anunțat imediat poliția, el n'a putut fi prins.

Când i-s'a găsit culcușul, jandarmii l-au somat să se predea. Atunci Coroiu a scos două revolvere, și cu ele întinse a spus celor ce-l urmăreau: „Voaie nu mă predau decât mort. Mergeți însă și chemați pe procurorul și pe avocatul Mănăstireanu (acela pe care-l vizitase câteva seri mai înainte) și atunci mă voi preda“.

Jandarmii au trimis atunci pe unul de-ai lor în oraș, care a raportat procurorului toată întâmplarea. Acesta a chemat pe avocatul Mănăstireanu, a dat ordin să-l însoțească 50 de jandarmi și, astfel echipat, a plecat la Sulița. Coroiu îi aștepta în fața casei. Cei 50 de jandarmi, la un semn al procurorului, au întins armele spre Coroiu. Acesta s'a înfricat atunci așa de tare, încât cu toate că avea de gând să se predea, a sărit cu cuțitul asupra procurorului. A intervenit însă avocatul Mănăstireanu și atunci Coroiu a predat armele.

Ce spune banditul

Inconșurător de cei 50 de jandarmi, Coroiu a fost dus la Botoșani. Încă nu i-s'au luat declarații oficiale. Totuși, el a spus cam următoarele.

— Am colindat multe sate și orașe, m'am săturat însă să tot bătătoresc drumurile, și de aceea m'am așezat la Sulița. Știu — a mai spus el — cine m'a descoperit. Fosta mea ibovnică, Maria Orăcaru din Iași, care voia să-și răzbune că nu mai dau pe la ea.

Odată cu Coroiu au mai fost are-

tate vreo 60 de persoane, cari i-au tănuțit culcușurile.

El a fost închis într'o cameră de fier, unde și-a mai ispașit pedeapsa un mare făcător de rele și talhar vestit, numit Pantelimon.

O mamă mai mult decât criminală

În Berlin a fost condamnată la moarte, de curând, o femeie cu numele Șarlota Ick, semanu care avusese trei copii și, ca să poată ea petrece, fiind o destrăbălată, îi închideau în pivniță și îi lăsa fără mâncare, până au murit de foame.

Complita faptă a acestei mame, mai mult decât criminală, a fost descoperită de un cumnat al ei. Venind acesta la casa rudeniei sale și negăsindu-o acasă, a auzit nește scâncete dureroase de copil cari veneau din pivniță. Vrând să intre acolo, să vadă ce este, ușa era încuiată.

Uitându-se prin fereastra pivniței, a văzut pe nepotul său cel mai mare, în vârstă de 3 ani, slăbit ca de ciumă, un schelet, și cearând cu glas stins lapte. Fraților săi mai mici murisera deja de foame.

Copilul sara mai trăsă a fost dus la spital, dar doctorii s'au trudit zadarnic să-i țină suflarea în oase. El a murit în chinuri groaznice. În timpul acesta mama copiilor nu era acasă. Căutându-o oamenii poliției, ea a fost afată într'o cămărușă cu hăi dău de teapa ei. Femeia ticăloasă petrecea cu banii pe cari îi primise de la stat (serviciul asistenței publice) să-și hrănească odrăvele.

Copiii îi erau grațiate și, ca să scape de ei, să poată bate localurile în voie, i-a omorât cu foamea, încuiată în pivniță.

Despre așa cumpliri nu se află să mai fi scris niciodată gazetele. Așa ceva poate să nici nu s'a mai întâmplat vreodată în lume. Cei puția nu în timpurile mai vechi, fără înaintările de azi, însă mai curate. Ce zice la asta vestita *civilizație* din zilele noastre?

Din Sălcud (Târnava Mică)

La zilele de 23—25 Martie a. e. s'au ținut misiuni sfinte în parohia gr.-cat. din Sălcud, jud. Târnava Mică, purtător al cuvântului Domneșcu fiind pâr. Teodor Radu dela Unirea II. La sf. slujbe au luat parte, tot timpul, ca la 1000 de credincioși din Sălcud, Petrilaca și Drag și peste 300 creștini ortodocși din loc.

Pâr. Radu prin predicile mănunate a stors bogate lacrimi de poșaintă. S'au mărturisit și cuminecat toți credincioșii din parohia Sălcud și toți cari au luat parte din parohiile vecine. La mărturisiri pâr. misionar a fost ajutat de preoții Carol Ignat dela Petrilaca, Dumitru Pop din Guluș și preotul Ioan Cerghizan din loc. Roadele spirituale au fost cât se poate de bogate. Multe suflete împietrite s'au întors la Dumnezeu.

Marit să fie Domnul pentru cereștile daruri împărțite în acele zile de rugă.

I. Cerghisan

Săptămâna cărții. Ca și în anii trecuți în luna Maiu o săptămână întreagă va fi închinată cărților bune, când se vor face, la București și în toată țara, serbări frumoase cu expoziții de cărți, cu cetiri, recitări și alte asemenea. Scopul acestor serbări este, ca lumea noastră să poată cunoaște cărțile bune, să le lubească și să le citească, spre folosul obștesc. Săptămâna cărții o organizează Uniunea Fundațiilor Culturale Regale din București, din îndemnul înalt al Majestății Sale Regelui.

CETITORILOR GAZETEI NOASTRE. Cu numărul de față am intrat în al doilea pătrar al anului. Rugăm deci pe toți cinstiții cetitori ai gazetelor noastre, să-și încheie socoile pătrarului care a trecut, și poate și mai vechi, la această foaie care-l servește cu trageră de inimă de 17 ani. Cetitorule, pe săptămâna viitoare așteptăm răspunsul D-Tale.

Prea Fericitul Părinte și stărilor de azi. În ziua de 7 Aprilie, Prea Fericitul Părinte Papa Pius va sluji o sf. slujbă pentru pace. Iar la sfârșitul lunii în care am intrat, se va face o sf. slujbă sărbătorească, tot din acest motiv, la biserica din Lourdes. (Chipul acestei biserici a fost publicat în gazeta noastră). Nu peste multă vreme, Prea Fericitul Părinte va da o scrisoare în care îndeamnă lumea la pace.

Conferințe la Blaj. În seria conferințelor aranjate de Desp. Blaj al „Astrei” în orașul nostru, a vorbit duminică trecută d. dr. Emil Țeposu, profesor universitar în Cluj, despre: Evoluția gândirii medicale și orientările ei actuale. — După conferință, d. S. Gîzdavu, prefectul județului, a vorbit în legătură cu serbarea sădirii pomilor, serbare organizată de Ministerul Agriculturii pe întreaga țară.

A nins iar. Iarna ne-a mai trimis un suflu geros, așa ca de despărțire. Au început mai întâi să cadă fulgii pe la munte. Pe la noi, pe la Blaj, au început sâmbăta trecută, după masă. Toată noaptea a fulguit ușor, iar, duminică dimineața câmpul era îmbrăcat în haină albă. Încă în aceeași zi, zăpada a început să se topească, și a pornit-o șiroaie să îngroașe valurile râurilor și ale mărilor.

Starea sămănăturilor. Sămănăturile au fost desbrăcate de haina iernii. Cei cari se ocupă cu starea lor spun că au ieșit bine din iarnă, fără să fi suferit stricăciuni. În ce privește Ardealul, pagube nefinsemnate au făcut șoarecii de câmp. În toamnă s'a fost arătat, mai ales la grâu, multă roșină și erau temeri că boala aceasta va face mari stricăciuni. După cât se vede însă, n'au suferit deloc, se vede că înghețul iernii a fost prielnic împotriva acestei boli.

Se surpă pământul la Buzău. Se împlinește anul de când s'au produs mari surpări de pământ în țara noastră. Primim și acum știrea că în jud. Buzău s'a surpat o întindere de pământ de 50 hectare. Pe această întindere erau plantate pădurii și grădinii cu pomi. Proprietarul s'a trezit astfel, dintr'odată, sărac.

Cu pantera pe străzile orașului. Sunt rare animalele de o sălbăcie atât de crudă ca și pantera. Te îngrozești și numai când o vezi printre gratiile de fier ale unei menajerii. Și acum, închipuți-vă, ce frică l-o fi cuprins pe locuitorii unui orașel american, când au văzut o panteră ce se plimba liniștită pe străzi, alături de stăpânul său. Poliția a dus pe stăpân la casa orașului, și l-a luat la întrebări — cum îndrăznești dă să plimbi o panteră pe străzile orașului? El a spus c

ea nu face nimănui nici un rău. E liniștită, cuminte și ascultătoare. A mai spus că s'a trudit mult, a răbdat îndelungat până a îmblânzi-o, și că locuitorii orașului pot fi fără frică din partea ei. Dar aceștia nu vreau să se împace deloc cu acest gând. Și cer mereu ca el să fie dat afară din oraș, uitând că prin îndelungă răbdare și sălbătăciile se pot îmblânzi.

Furtună de nisip în America. În săptămâna din urmă s'a iscat o furtună puternică în țara de peste ocean, a Americanilor. Furtuna a ridicat dela pământ suluri mari de nisip, și în val-vârtej l-a înălțat spre bolta cerească. Mulți oameni cari au fost prinși de furtună în loc deschis, au fost omorâți. Numeroase trenuri și automobile s'au ciocnit, căci conducătorii lor nu mai vedeau din pricina nisipului. Cele câteva zile cât a ținut furtuna, Americanii au fost stăpâniți de spaimă mare

O mare nenorocire la o întrecere de cai. În săptămâna trecută s'a ținut o mare întrecere de cai, unde alergau cei mai luși și mai ageri roibi. Erau de toți vreo 10 la număr. În fuga cea mare, s'a întâmplat însă o nenorocire. Cel dintâi s'a dat peste cap și nu s'a mai putut scula. Cel cari veneau în urmă, s'au poticnit peste cel de jos, prăbușindu-se toți, cal și călăreți, unul peste altul. N'a fost scos întreg nici unul. La un cal i-s'a rupt piciorul, la un călăreț mâna și dinții din gură. Comisia l-a declarat pe toți... învinși, fiind trimiși la spital.

Alegeri în Ungaria. Când veți citi aceste șire, cetățenii vecinei noastre dela Tisa își vor da votul în alegerile parlamentare. Propaganda, în vederea alegerilor, a fost strașnică de tot. Într-o comună au rămas după o încercare 7 morți. Iar în altă comună, jandarmii au intrat în biserică și cu baloneta pe arme au stat tot timpul slujbei, deoarece le era teamă că preotul face propagandă de pe amvon.

S'au luat la bătaie în localul judecătoriei. Doi împricinați s'au prezentat la judecătoria din Timișoara ca să-l împace. Fiecare și-a adus cu sine advocați și martori. Deodată, dintr-o vorbă spusă de un avocat, s'a pornit între tabere o ceartă care în curând s'a preschimbât în bătaie. Aruncau unul după altul cu scaune, călimare și ce le cădea în mână. Judecătorii, cari trebuiau să facă dreptate, i-au declarat pe toți vinovați... Așa că fiecare își va lua partea sa de pedeapsă.

Fapta desnădejduite a unei mame. O femeie din Soroca trăia în mare sărăcie împreună cu cei trei copii ai săi. Ea s'a lăsat învinsă de viață, și picur cu picur în sufletul ei s'a adunat desnădejdea. Ca să scape de năcazuri, sfătuită de sfatul rău al desnădejduților, a pus otravă în mâncarea sa și a copiilor. În chinuri mari a murit ea și cei doi copii mai mici. Cel mai mare a scăpat.

A ținut mai mult la dipele țiganilor decât la cuvântul preotului. În săptămâna trecută a murit într-o comună din județul Bihor, singura fată a unui bogătaş. Ce să-i facă o înmormântare pompoasă, părinții săi au tomnit pe lăutarii satului să-i cânte din dipele. Dar preotul nu s'a învâlt la așa ceva, căci nu se cădea ca în fața morții, țiganii să cânte cântece lumești. Și, fiindcă țiganii tot au început să cânte, preotul s'a desbrăcat de odăjdii și a plecat acasă, căci cântecele sale dumnezeiești nu puteau sta alături de cele lumești, ale țiganilor. Iar fata a fost înmormântată așa cum se cuvenea: ca o păgână.

A trăit viața întreagă în grădină.

A murit de curând în Persia un bătrân de 88 de ani. Despre acest bătrân se spune că a trăit întreagă viața în grădină. Acolo dormea, de acolo pleca la lucru și acolo se odihnea după munca istovitoare de peste zi. Se mai spune că înainte de a muri cu câteva zile, a venit la el un domn mare pe care trebuia să-l primească în casă. A stat cu el de vorbă un sfert de ceas, iar după plecarea lui a spus: Mi-se apropie sfârșitul. Peste trei zile a și murit.

S'au revărsat apele. E mare și pe la noi prăpădul apelor când ele își părăsesc făgașele. Dar nici asemui nu se poate cu acela al râurilor celor mari din țări străine, ca America, China și India. Mai nou vine veste tocmai din India, despre o revărsare nemaipomenită a unui râu. Au murit, târâte de ape, aproape cincizeci de mii de persoane. Sute de sate și orașe s'au pierdut sub înălțimea apelor. Într-o localitate, câteva sute de persoane s'au urcat pe coperișul caselor și pe crengile arborilor. Când scriem aceste șire, ei privesc cu groază cum se urcă apa tot mai sus, aducând cu ea moarte sigură.

O balenă uriașă. Niște marinari scandinavii au prins, în apele mării dela miază-noapte, o balenă ca și care mai mare nu s'a prias de multă vreme. Are o lungime de 18 metri și cântărește mai bine de 50 de tone. (O tonă=1000 kgr.) Adevărată namilă.

Să iubim pe dușmanii noștri!

O întâmplare adevărată

Cetitorii noștri mai vechi își aduc aminte de dl Calles, fostul președinte al statului Mexico, din America de mijloc. Acest domn Calles poartă pe suflet moartea prin împușcare a 147 și suferințele a mii de preoți catolici. De aceea i-s'a și dat, și încă cu tot dreptul, numele de „Nero al Mexico-ului“.

Ei bine, acest domn Calles, care mai este și general în armata mexicană, s'a supus de curând unei operații în spitalul sf. Vincențiu din Los Angeles, un oraș din California având un milion și 300 mii locuitori. Dorința lui Calles a fost să fie operat acasă, la locuința sa din Mexico. Însă medicul Dr. Berns Hunt a declarat că el nu poate face această operație decât în spitalul sf. Vincențiu, care este proprietatea surorilor catolice a dragostei creștinești, unde el este cel dintâi chirurg (medic care operează).

Dl Calles, ce era să facă, s'a supus poruncii medicului, a cerut însă ca să meargă împreună cu el și doi medici mexicani, ca să-l grijească. Aceștia însă nu au avut nici un lucru, i-au puzit în schimb trei polițiști din Los Angeles, ziua și noaptea, pe lângă călugărițele catolice cari îl îngrijeau. Deasupra capului său atârnavă două icoane sfinte, iar pe perețele din față o cruce mare. Călugărițele l-au îngrijit mult mai bine decât pe alții, urmând porunca Domnului: „iubiți pe dușmanii voștri!“

Interesant e că după câteva săptămâni a ajuns operat și fiul lui Calles, care este guvernatorul statului mexican Sonora. Și el a prigonit biserică, și din statul său i-a isgonit pe toți preoții catolici. Interesant e că și Calles fiul a fost operat în același spital al călugărițelor catolice din Los Angeles, unde fusese operat și tatăl său, cu toate că el a desființat spitalul din Sonora al aceluiași călugărițe.

Doi dușmani de moarte ai bisericii îngrijii de călugărițe, într'un spital catolic! Ce se vor fi gândit oare acești oameni în timpul boalei? Și cum vor fi privit răstignirea ce atârna în fața lor!

„Astra“ la sate

Duminică, în 31 Martie, Despărțământul dela B'aj al „Astrei“ a început conferințele pe sate. Călea dintâi conferințe s'au ținut în comuna Lunca. A vorbit Domnul Ioan Popu-Câmpeanu, subdirectorul liceului de băieți, despre *Astra și îngrijirea sănătății*, și Domnul Profesor Olimpiu I. Barna dela Școala Comercială de băieți despre *Asigurarea viitorului*. Conferințele s'au ținut în școală, luând parte tot poporul din comună: bărbați, bătrâni și tineri, femei și copii, în fructe cu Păr. I. Lita, care deși bătrân de aproape optzeci de de ani, are sufletul tînăr și plin de însuflețire, și cu Domnii învățători Ioan Velicea președintele Cercului Cultural al Astrei și I. Mihai, amândoi îndrumători culturali ai poporului din comuna Lunca.

Sfaturile date de conferențieri au fost primite cu drag, ceea ce s'a și arătat prin cuvintele de mulțumită rostite de domnul învățător Ioan Velicea.

Tot în această zi s'au ținut conferințe și în comuna Lodroman. Aici conferențierii au fost întâmpinați la intrarea în comună de preotul Ioan Băcilă și toți poporenii, cari cu steag tricolor au așteptat pe aceia cari veneau să le dea povești bune și folositoare. Conferințele s'au ținut tot în școală. După deschiderea adușării din partea păr. Ioan Băcilă, au vorbit Domnii: Ioan Popu Câmpeanu despre *Astra și dușmanii sănătății și averii omului*; Olimpiu I. Barna despre *Cruțare*; Ioan Velicea, învățător-director în Lunca despre *Portul românesc ca întăritor al sentimentului național*. Au luat parte la conferințe toți sătenii, cari au ascultat cu multă băgare de seamă sfaturile de lumină ce au primit.

Dnii profesori Dr. Coriolan Suciu și Nicolae Comșa au cercetat noua *Bucerdea Grânoasă*, unde au fost primiți de întreaga comună ce se strânsese la școală. După cuvântul de binevenire al părintelui Gheorghe Mesșan, președintele cercului cultural al Astrei de acolo, dl prof. Comșa a conferențiat despre *Rolul Astrei în zilele noastre*, iar dl Dr. Suciu despre *Războiul pentru întregirea neamului*. Conferința din urmă a fost însoțită de proiecțiuni luminoase, ceea ce a plăcut mult poporului. — Conferințele au fost încadrate cu un program bogat al elevilor dela școala primară, program executat sub conducerea dlor învățători locali (Ban, Sărbăjan, de Băcilă).

La Clujud au conferențiat d. prof. Eugen Bucur despre *„Astra în slujba culturii“*, și Teodor Megieșan despre *„Sănătatea trupăască și sufletească“*. Ca și la Bucerdea, conferințele au fost încadrate într'un program executat de elevii școlii primare.

Din Șăulia de Câmpie

Ca și în alți alți ani și în anul acesta cu ocazia prinderii de post locuitorii din comuna Șăulia au avut parte de isăltare sufletească și petrecere liniștită. În urma muncii dlui învățător Ioan Boneut ajutat de doarele Natalia Pinteș, am putut ca în seara zilei de 10 Martie 1935 să luăm parte la o producție teatrală și corală, pe cât de bogată pe atât de bine desfășurată. S'au jucat piesele „Cuiul lui Pepelea“ și „Pacala argat“ și s'au executat foarte frumos corurile: „Tot am zis, mândru mă duc“, „Are nana dor sub steag“ și „Măndrușito cu ochi verzi“. Atât piesele cât și corurile au fost executate de feciorii și fetele din comună. După ce s'a terminat programul, s'urmat petrecere țărănească.

Toate, dar mai ales corurile mixte pe 4 voci au făcut să ne depărtăm de școală cu convingerea fermă că activitatea extrascolară

Iară are la satete noastre ua terca miauzat. Gândindu-mă de o parte la grautăile ce le-a întâmpinat dl. inv. Ioan Bocuț și la munca depusă în vederea acestei producții teatrale-corale, iar de altă parte la frumoasa reușită a acestei producții mi-au venit în minte cuvintele învățatului german Cristofor von Schmidt.

*Învățați, copii răbdarea,
Căci din spinii suferinții
Vor ieși frumoși la urmă
Trandafirul biruinții.*

Corespondent

Serviciul militar

Din timpurile cele mai vechi românul e cunoscut ca un foarte bun soldat, și anume românul din toate provinciile românești. Au vorbit despre ei, cu cele mai mari laude, atâția generali și căpitani străini, de prin țările cari au avut în armatele lor și români.

Dar tot atât de adevărat este, că românul a avut un fel de sfială față de serviciul militar, la început, până nu a intrat în el. Când se apropia vremea recrutării, feciorii noștri erau neliniștiți, cântau cântece jalnice, ea și când cine știe ce primejdie îi așteaptă.

Sfiala aceasta de serviciul militar a avut mai multe pricini. Mai întâi străinătatea în care își făceau armata în noile provincii: departarea, limba neînțeleasă, neamurile și obiceiurile străine, între cari mergeau. Apoi era și o moștenire de pe vremea când pe recruți îi prindeau cu arcanul, și când cei înrolați făceau serviciul îndelungat, încât se întorceau bătrâni acasă, cum a fost o vreme în Austro-Ungaria. Era iarăși nemulțumirea de a sluji streinului, de-a învăța comandă în limba străină.

Toată această fugă de militarie era însă mai mult înainte de recrutare. Imbrăcați odată în uniformă, cei mai mulți feciori se obicinuiau repede, și ajungeau între cei mai buni și disciplinați soldați. Și când mai veneau la sărbătorile mari acasă, nu se mai plângeau de militarie. Deși înainte vreme erau atâtea pricini să se plângă.

Sfiala românului de armată, cât privește trecutul nu ne miră. A avut pentru ce să nu-i placă militaria.

Dar ne mirăm că mai sunt și azi feciori români, — mai ales în anumite regiuni — cari au un fel de sfială, dacă nu urât, față de serviciul militar, înainte de a-l cunoaște.

Deși azi, totul s'a schimbt.

Mai întâi armată de azi a României e armată națională. Rostul ei nu este să ne ducă să apărăm țări și limbi străine, ci pe noi înșine. — Apoi, toată comanda și învățatura e în limba românească. Și încă ce limbă! Soldații ajung să vorbească foarte frumos românește. Limba cu care se întorc din armată, e ca haina de argint a unei zâne în asemănare cu graiul cu care au venit din sat, și care era în zdrențe de cerșetoare.

Azi, în armata română, nu se învață numai legea armei, a mitralierii, a tunului, ci se împărtășesc nenumărate cunoștințe folositoare. — Armata noastră e o adevărată școală, nu o cazarmă înghețată, cum era armata străină.

Ofițerii noștri sunt adevărați prieteni ai trupei, nu simpli poruncitori, cum erau cei străini.

Apoi, în armată cunoaște orașe,

regiuni întregi de țară, români din alte părți.

De aceea nu mai are nici un rost sfiala față de armată.

Dimpotrivă să ne însuflețim pentru ea și s'o iubim. Ea e țaria noastră înșine, apărătoarea patriei noastre și a moșiei noastre.

Nu mai mergem „în cătane“, sau „în muscali“, ci în cea mai frumoasă tovarășie prietenească.

Dela Sectiile Astret.

Cum să cruțăm?

Dacă vrei să cruți, păstrează cu toată puterea ceace ai

Nu a mirare poți dacă astfel de fete, respectiv femei, nu se încep, ca băta, la gospodărie. Ele poartă vina că bărbatul mai mult petrece în cărciumă decât acasă, pentru că femeia lui nu știe face de mâncare, pe când la jupăneasa cărciumărită mâncările să le mănânci cu ochii. De aci urmează apoi sărăcia și neînțelegerea și traiul rău în casă, iară binecuvântarea lui Dumnezeu se departează. *Fiecare fată, așadar, fie bogată ori săracă pună-se și învețe mai întâiu a fierbe, a coace și a peteci, cu un cuvânt a conduce casa, și numai după aceea să se gândească la măritiș, că numai femeia care se pricepe bine la gospodărie va ști să-și păstreze, și să cruțe ceace a moștenit.*

Mai mult, o femeie cruțătoare poate să-l facă și pe bărbat cruțător. Un preot îmi povestea odată următoarea întâmplare: Un muncitor la o fabrică făgăduise soției sale, îndată după ce se căsătorise, că-i va da în fiecare zi bani de câte o porție de vinars. Ii venea cam șod, nu-i vorba acest lucru, pentru că el, deși era beutor mare, i-ar fi plăcut totuși ca cel puțin femeia să-i fie scutită de această patimă. Erau amândoi oameni sărguincioși de altfel, dară bietul bărbat în toată ziua chefula în cărciumă și puține seri petrecea împreună cu nevastă-sa. Ei îi dădea totdeauna banii făgăduiți pentru porția de vinars, iară el era de părerea că dacă nu bea la zi cel puțin 2 porții nu are odihnă în aceea zi. Se împlinaia chiar un an dela încheierea căsătoriei lor, când bărbatul, aruncând o privire gingașă și dureroasă totdeauna spre frumoasa-i și drăguța-i soție, îi zise: „Dragă, iată, a trecut un an de când ne-am luat, și noi încă n'am avut o sărbătoare cum se cade; dacă și avea un singur Leu în buzunar, ne-am porni astăzi frumusei spre satul tău, ca să cercetăm pe mamă-ta“.

„Zeu, și ți-ar plăcea să putem merge, Ioane?“ — îl întreabă ea cu o voce domoală și cu lacrimile în ochi, văzându-l așa de biând ca în zilele dinții ale căsniciei lor. „Dacă ai de gând să mergem, plătesc eu și pentru tine“.

„Pătești tul?“ zise cu voce nefăcătoare bărbatul, „dar de unde să ai tu bani?“

„De unde? D'apoi porția de vinars ce a greșit?“

„Ce porție?“

„Porția făgăduită mie, Ioane“.

Bărbatul nici acuma nu înțelegea, ce voia să zică femeia, până nu porni biata nevastă

spre cuptorul de pâne, de unde aduse o oală plină cu 365 de bucăți de câte 2 Lei, adică 730 Lei, prețul porțiilor de vinars, și, întinzându-i banii, îi zise: „Iată, Ioane dragă, astăzi putem avea și noi o sărbătoare“.

Rușinat, uimit, muștrat de conștiință și înduioșat, Ioan nu voia să primească banii. „Nu ți-ai cheltuit partea? — De acum nici eu nu mi-o voiu cheltui“, zise el. Și se ținu de cuvânt. Ziua aceasta o petrecură împreună la mama ei, iară banii cruțați ai muisrii au fost amănța averii destul de frumoase, pe care o căștigă în curăad. Iară de atunci au început să trăiască o viață atât de fericită, încât tot satul se mira de schimbarea cea mare.

Păstrați așadar ceace aveți, căci fie ce nebun știe să câștige bani, dar nu știe să-i și păstreze.

Cauciucul

Așa se mai numește guma din care este făcută roata automobilului, din care sunt făcute hainele contra ploaiei, oplicile, tălpurile de papuci, gumele cu ajutorul cărora copiii șterg prin caete, mingi de joc, păpuși ș. a lucruri mărunte, dar folositoare.

Guma aceasta, se scoate din anumiți pomi, care cresc prin Africa, America de sud, India și insulele din Oceanul Indian, printr'o tăietură care se face în ei și pe unde curge un suc lăptos, care se încheagă, fie cu ajutorul fumului, fie pe alte căi. Prin amestecarea lui cu felurite materiale se fac lucrurile pe care le-am înșirat mai sus.

Azi, oamenii de carte, așa numiți *chimisti*, fac cauciuc și pe alte căi, din materiale scoase din petrol și cărbune.

Noi, în România, avem o singură fabrică de gumă, la București.

În anul 1923, în toată lumea s'au scos 400 milioane kg. de gumă, cari ca să fie încărcate pe tren, ar avea lipsă de 40 000 vagoane sau 1333 trenuri, fiecare din 30 vagoane, sau numai într'un tren, lung de 320 km., dela București la Mediaș.

Cărți nouă

Toate lecurile la îndemână. Așa se numește al 4-lea număr din Cartile Satului pe cari le scoate la București Fundația Culturală Regală „Principele Carol“, str. Latină 8. Cartea de care vorbim acum, este scrisă de d. Dr. V. Voiculescu, are 331 fețe frumos tipărite, pe hârtie bună, învelitoare în culori și multe chipuri înlăuntru. Prețul 30 Lei. De vânzare la toate librăriile.

Rară carte s'a tipărit la noi în țară, mai folositoare și mai de trebuință pentru săteni, decât aceasta. Cărțile bune sunt de multe feluri și zăbava omului cu ele este totdeauna cu folos, — vorba înțeleptului cărturar de demult. Însă viața noastră pământească nu este cu nimic mai bine slujită decât c'un stat prielnic pentru păstrarea sănătății și redobândirea ei, dacăm pierdut-o. Aici, pe pământ, întâi de toate e sănătatea, care toate le împlinește și le biruește. Nici sufletul nu este la largul lui într'un trup amărit și betegos.

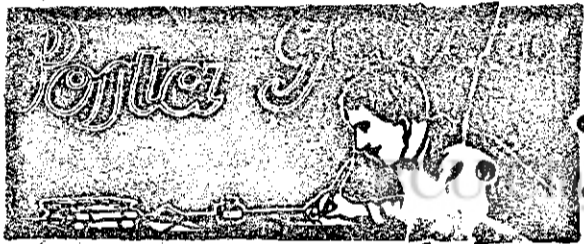
Adevărul celor de mai sus nimenea nu-l simte însă mai cu adâncime, și mai cu oftate adeseori, ca locuitorul satelor și al cătunelor, icuite prin văi îndepărtate și greu de răsbătut. De câteori nu se întâmplă prin comunele noastre lipsite de doctori și de cunoștințe îndestulătoare, să bolească oameni în toată firea și uneori să se chiar prăpădească cu zile din pricina neștiinței, ori a leacurilor băbești și descânteceilor, când leacul adevărat ar fi atât de aproape și de sigur, dacă l-am cunoaște!

Fericit gând a avut deci Fundația Culturală »Principele Carol«, când a ținut seamă și de această latură a nevoilor sătești celor mai arzătoare, tipăriind cartea de leacuri a doctorului Voiculescu. Cetitorii noștri să nu creadă că este vorba de-o carte cu rețete doctorești, ori una cu incurcate tratate medicale, ținute într-o limbă pășărească obișnuită la spîteri. Nu. Cartea d-lui Voiculescu se ocupă mai ales cu leacurile pe cari le-a semănat Dumnezeu pretutindeni, la îndemâna oamenilor, prin grădini, prin livezi, pe câmp. Se ocupă cu plantele de leac și cu feiul de întrebunțare al lor, cu puterile sădite în trânsesele de mîna dumnezească, să ajute, să aline și să vindece. Este însă, în aceeași vreme, și cartea unui doctor conștiințios și învățat, care a trecut prin sîta științei medicale moderne toate leacurile bune, bătrânești, sporindu-le cu celea mai apropiate și mai ușor de găsit mijloace chimice, recomandate de știință pentru durerile și pătimirile trupești ale omului.

Cartea leacurilor la îndemână nu vrea să înlăture știința doctorească, nici nu vrea să înlocuiască pe medic. Ci să fie o îndrumătoare de folos, mai ales a gospodinelor și mamelor de familie, când au suferinzi la casă și medicul este departe. Ea este scrisă într-o limbă ușoară, limpede, lesne de înțeles pentru oricine, chiar și pentru cei cu școală mai puțină.

Mare binefacere ar fi această carte pentru fiecare familie de prin sate și cătune. Și mare câștig pentru sănătatea poporului nostru, dacă s'ar putea cumpăra la toată casa. În orice caz, din biblioteca școlii, a cercurilor culturale, ori măcar a fiecărui preot, ea nu poate să lipsească (la care, în caz de nevoie, să poată alerga oricine după un sfat).

Al.

Mai multora. — Celor cari ne-au cerut notele cântărilor din piesa de teatru »Fetița Orfană« de A. Melin, le aducem la cunoștință că aceste note se tipăresc acum la Cluj și peste câteva zile vor fi gata. Atunci le vom trimite. Prețul se va vesti în foaie.

Petru P. Berinde. Din cei 500 Lei am dat Librăriei Lei 130 iar din rest am trecut pe 1933 Lei 60, pe 1934 Lei 150; 1935 Lei 150 și pe 1936 Lei 10.

V. Berinde. — Din cei 600 Lei primiți am trecut în restanță Lei 480 iar restul de 120 pe anul curent.

Am primit câte 150 Lei dela următorii: Curatoratul bisericii Șilea, Văd. Găbudean Florica, Ioan S. Vulcu, Modor Ioan, Gherasim Mărginean, Antoniu Tămaș.

Alte same; Of. parohial Sănicolaul mare 500; I. Brad 100; N. Burlan 200; Mara Ioan 165; Mărza Iacob I. I. 100; Vasile Băcilă 225; Of. parohial Corni-Ciuta 80; Petru Dănilă 300; Of. parohial Câmpul lui Neag 600; Teodor Petrican 140; Petru P. Berinde 370; Vasile Gaiu 300; Coman Ioan 80; Milu Domșa 240; Liviu Pop; 300; Ing. I. F. Negruțiu 300; Ganea Valeriu 200; Iosif Cristian 70.

Redactor: IULIU MAIOR

No. 446 — 1935.

Publicație

Se aduce la cunoștință interesaiilor că în lipsă de concurenți, licitația fixată pe ziua de 18 Martie 1935, pentru terminarea Școlii primare de Stat din comuna Bucurdea-grănoasă, a fost amânată pe data de 6 Aprilie 1935 ora 10, când licitația are să se țină în condițiile stabilite.

Bucurdea-grănoasă, 27 Martie 1935.

Președ. Com. Int.:

Notar:

ss. Ioan Cistolan

ss. Emil Răhălan

(285) 1-1.

In toată vremea

să ne îngrijim de mîntuirea sufletelor noastre, ceace mai ales prin citirea cărților creștinești putem ajunge.

Citiți așadară

»Cărțile Bunului Creștin«, cari apar la Blaj, scrise pe înțelesul tuturor de p. prof. I. MAIOR

Iată numerii apăruiți până acum:

Nr. 1, 2 și 3 s'au epuizat (s'au vîndut toți),

No. 4. **Darui lui Dumnezeu**, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. **Adevărata fericire**, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pămînt, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. **Taina Spovedaniei**, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. **Tălcuirea apostolilor din Duminecile de peste an**, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari îi cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. **Legea strămoșească**, ne arată care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. **Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an**, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. **Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an**, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. **Taina tainelor: sfânta cuminecătură**, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată la an, dupăcum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. **Sfânta Liturghie, jertfa Legii Noul**, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine, când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. **Durerea, sora noastră nedespărțită**, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va ceta fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mîngăia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

In Blaj — Părțile pentru

Locuri de casă de vânzare

In apropiere de Școala Normală și Școala Comercială Superioară de băeți. Lungimea câte 95 m., Lățimea după invoieală.

Informațiuni se vor cere dela

Ing. Ioan F. Negruțiu

CLUJ, Calea Regele Carol II. Nr. 21

Banca „VICTORIA“ S. P. A. Agrișteu

Convocare

D-nii acționari se invită la a VIII-a adunare ordinară care se va ține la 14 Aprilie 1935, la ora 16 în biroul institutului.

1. Aprobarea bilanțului, cetirea raportului consiliului și cenzorilor și descărcarea lor de gestiunea anului 1934.

2. Stabilirea mărcilor de prezență pe anul 1935.

3. Eventuale propuneri în baza art. 5.16. Bilanț facheiat la 31 Decembre 1934.

Activ: Casa 61.147. Cambli cu giranți și h/p. 2.474.732. Cont curent deb. 4.122. Cambli rescontate la B. N. R. și alte 1.148.006. Mobilier 21.000. Pierdere de conversiune 444.878. Total activ 4.153.885.

Pasiv: Capital societar 2.000.000. Fonduri de rezervă 130.695. Depuneri spre fructificare reduse 821.102. Cont curent 18.356. Rescont 1.148.006. Cont de virament 2.879. Conturi diverse 17.706. Beneficiu net 15.141. Total pasiv 4.153.885.

Contul Profit și Pierdere la 31 Decembre 1934.

Debit: Interese 254. Spese curente 18.490. Salare 12.750. Impozit 1.124. Beneficiu net 15.141. Total Debit 47.759.

Credit: Interese dela împrumuturi și alte 47.759. Total Credit 47.759.

Consiliul de administrație.

Verificat și găsit în concordanță cu registrele. — Consiliul de Censori.

STRASINIC

care cuprinde rîndulala sfintelor și dumnezeștilor slujbe din săptămîna Patimilor, acum întîia oră tipărit cu litere străbune legat Lei 270.

PROHODUL

Domnului Nostru Isus Hristos
Prețul Lei 20

Nou! **Ediția II** **Nou**

Liturghia sf. Ioan Gură de aur

aranjată pe două voci egale
de

CELESTIN CHEREBETIU

Lei 25+2 Lei porto — în total 27 Lei

De acelaș autor:

Cântări bisericești ocazionale Lei 2

Cele opt versuri bisericești „ 4

Mănecatul (utrenia) „ 4

Cu ramburs nu se trimite, decât comande de cel puțin 5 ex.

Banii să se trimită în mărci posta ori prin mandat postal. La 10 ex. se grătifică 1 ex.

Se află de vânzare la

Librăria Seminarului, Blaj

Cetiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI“